

DE
ZEVEN
SLEUTELS

Leesexemplaar

*Voor mijn liefste Sam, die erbij was vanaf ons
schrijfcafeetje, tot het moment dat de uitgever belde.*

*Dat we maar eindeloos door betoverde bossen en
geheime tuinen mogen dwalen. En dat iedereen die
dit leest maar mag weten hoe trots ik op je ben.*

DE ZEVEN SLEUTELS

BOEK I
HET PAD VAN DE ROVERKONING

T O M R I J P E R T

P E L C K M A N S

INHOUD

PROLOOG: EEN BEGIN	5
1. KOBOLD DE WAARD	9
2. DE OUDE SPINSTER	14
3. DE BLINDE VOS	22
4. HET MEISJE ZONDER NAAM	29
5. PJOTR	40
6. ABDUL DE SCHIM	54
7. DE DANS VAN DE SLEUTEL	67
8. DE TWEE SPINSTERS	78
9. ELLIE	87
10. DE KOETSIER	96
11. DE LAATSTE HAVEN	110
12. MOIRA OP DE VLUCHT	115
13. HOEZA!	126
14. PJOTR IN HET IJS	136
15. DOOR HET GAT	149
16. HET VERHAAL VAN DE ROVERKONING	159
17. ELLIE EN DE SPINSTER	172
18. ALMA'S DOEM	186
19. ZEVEN TEGEN TWEE	204
20. DE POORT VAN WAT WAS	225
21. HET GEWENSTE KIND	240

PROLOOG

EEN BEGIN

‘**M**aar wat nou als we de hele vakantie meehelpen in de herberg? Vertelt u het dan?’

In een tijd en wereld ver voorbij die van ons, zetten twee meisjes hun grootste, zieligste ogen op. Het had vooralsnog weinig effect op de waard, de eigenaar van de herberg waar ze die zomer logeerden. Geamuseerd glimlachend zat hij tegenover hen in zijn stoel bij de haard en warmde zijn oude lichaam aan het vuur. De zon was al achter de kliffen verdwenen en een koele zomerbries dreef over zee door het raam naar binnen.

‘Ik heb jullie toch al zo vaak gezegd dat het een veel te spannend verhaal is?’ zei de waard. ‘Er zijn monsters en spoken en eerlijk gezegd nog veel verschrikkelijker figuren dan dat!’

‘Wat maakt dat nou uit?’ vroeg het meisje van elf.

‘Ja, wat maakt dat nou uit?’ echode de jongste van acht. ‘We hebben heus al stukken gehoord, hoor. Alleen gewoon niet alles, en eh... al helemaal niet vanaf het begin!’

De waard zuchtte en streek door zijn grijze haren. Hij had

al de hele zomer gevreesd dat er een moment zou komen waarop hij er niet meer onderuit kwam, maar vroeg zich af wat de ouders van deze twee draken ervan zouden vinden als hij hun het hele verhaal van de Zeven Sleutels zou vertellen.

Ze waren het er allemaal over eens geweest dat de meisjes het vroeg of laat toch te horen moesten krijgen. En het voordeel was, dat moest de waard aan zichzelf toegeven, dat hij de twee meisjes nog een paar weken onder zijn hoede zou hebben. Dus was er voor het eerst genoeg tijd om het héle verhaal te vertellen, inclusief alle ingewikkelde kronkels en aftakkingen en vervlechtsels. En dat was eigenlijk de enige manier om het verhaal eer aan te doen, vond hij. Misschien dat ze dan alle kanten konden snappen. Voor zover hij dat zelf deed, tenminste...

‘Jullie sputteren niet tegen wanneer je naar bed moet? Ook al is het eigenlijk een veel te spannend moment om te stoppen?’ vroeg de waard.

‘Nee, echt niet!’ zei de jongste.

‘En het verhaal loopt niet voor iedereen even goed af. Het is geen sprookje, begrijpen jullie dat?’ vroeg hij nu serieuzer.

De meisjes controleerden met een blik en een knikje bij elkaar of ze dat deden.

‘Dat begrijpen we,’ zei de oudste. Maar ze twijfelde of ze het k n begrijpen. Waarschijnlijk deed ze dat pas echt als ze het hele verhaal gehoord had.

‘Goed dan,’ zei de waard, en hij haalde diep adem. ‘Kom

maar bij me zitten en let goed op. Dan vertel ik jullie het verhaal van de Zeven Sleutels. Iedere avond een stuk. Maar jullie moeten me beloven om me niet constant te onderbreken, én mij hier in de herberg inderdaad een beetje te blijven helpen. Zéker als er gasten komen.'

'Er komen nooit gasten!' riep het jongste meisje.

'Voor het geval dát, wil ik toch dat jullie het beloven. Ik ben oud en ik ben op. En het opnieuw beleven van dit verhaal kost me meer energie dan jullie kunnen begrijpen.'

'Tuurlijk, oompje!' riepen de meisjes min of meer in koor, en uitgelaten dansten ze door de gelagkamer om te eindigen in een grote omhelzing van hun verhalenverteller voor de komende weken.

'En jullie moeten zweren,' zei de waard mysterieus, 'dat jullie nooit, maar dan ook nooit op zoek gaan naar de ijsgrot, hoe spannend het ook allemaal klinkt!'

'De ijsgrot?' vroeg het jongste meisje. 'Waar is die dan?'

'Kijk, daar ga je al,' grinnikte de waard, want hij begreep maar al te goed dat hij de meisjes hiermee juist nóg nieuwsgieriger maakte. 'De ijsgrot is hier niet zo ver vandaan eigenlijk, alhoewel ik betwijfel of je hem nog kan vinden. Maar goed, ik loop nu al op de zaken vooruit. Beloof me nu maar dat jullie er nooit naar op zoek zullen gaan.'

'We zweren het plechtig,' zei het oudste meisje dramatisch.

'Met onze handen op ons hart' zei het jongste meisje serieus.

'Mooi!' zei de waard. 'Daar gaan we dan. Maar... we

beginnen niet bij het begin.’

De meisjes keken elkaar verward aan, maar zoals beloofd onderbraken ze hem niet. Ze waren veel te blij dat ze het verhaal, waar ze zo vaak over hadden horen fluisteren, nu eindelijk helemaal te horen zouden krijgen.

‘Omdat een verhaal als dit eigenlijk niet één begin heeft, maar wel honderd verschillende beginnen, beginnen we bij *een* begin, lang geleden,’ zei de waard. ‘En dat begin... begint hier, in deze herberg op de klif, al heette hij toen heel anders. Het was trouwens ook lang niet zo’n aangename zomeravond als nu. O nee, zeker niet. Het was koud en het was guur, en achter de bar stond een dwerg...’

HOOFDSTUK EEN

KOBOLD DE WAARD

Geen van de vreemdelingen had ooit van de anderen gehoord en toch zouden ze samen op reis gaan. Het kon niet anders, dacht Kobold. De Koetsier had hem beloofd dat het goed kwam en Kobolds vertrouwen in de Koetsier was groot.

Vanachter de bar, midden in zijn herberg op de klif, had hij uitstekend zicht op de door de stormwind klapperende deur en kon hij ze allemaal goed zien binnenkomen. Áls ze binnenkwamen. Eigenlijk had hij de eerste gasten nu wel zo'n beetje verwacht. Maar de regen die buiten in woeste vlagen tegen de muren van zijn herberg sloeg, zorgde vast voor de nodige vertraging. Geen paniek dus, probeerde hij zichzelf wijs te maken, geduld moest hij hebben. Voor zorgen was later vast nog reden genoeg.

De hopelijk spoedig arriverende gasten konden niet vermoeden dat ze deel zouden gaan uitmaken van zo'n bijzondere groep en Kobold, de oude, maar nog lang niet versleten dwerg, zou klaarstaan om ze allervriendelijkst te ontvangen. De herberg baadde in het warme licht van

tientallen kaarsen en de gasten zouden zich, vermoeid en natgeremd van hun reis, meteen thuis voelen.

‘Och, komt u toch binnen en maak het uzelf gemakkelijk bij de haard!’ zou Kobold honingzoet zeggen. ‘Nou inderdaad, wat een weer, hè? En wat brengt u hier vanavond, als ik zo vrij mag zijn?’ Hij wreef een houten beker droog, zette hem achter zich op de plank en gniffelde nerveus om de rol van nietsvermoedende gastheer die hij straks zou spelen.

‘Wat is er precies zo grappig?’ vroeg het hertenhoofd boven de haard, dat ooit trots onderdeel van een heel hert was geweest.

‘Niets wat jij zou begrijpen,’ gromde de dwerg.

Lang geleden had Kobold het hertenhoofd met dobbelen van een klant gewonnen, maar achteraf had hij getwijfeld of de man niet expres verloren had om ervan af te raken. Het leek wel aardig, zo’n pratend hertenhoofd, maar na verloop van tijd ging het behoorlijk vervelen. Kobold overwoog dan ook geregeld om het van de muur te halen. Maar omdat het vaak eenzaam kon zijn in de herberg en het hert – eerlijk is eerlijk – een aardig potje kon schaken, zag hij daar altijd weer van af.

‘Ach, ik kan je al jaren niet meer volgen,’ klaagde het hert op pedante toon. ‘Het komt nogal opmerkelijk over, snap je? Dat je zo in jezelf staat te grinniken... Je geestelijke gezondheid begint me zorgen te baren sinds je hiernaartoe bent verhuisd.’

Kobold was allang gestopt met luisteren. Zijn gedachten waren elders. Hij dacht aan wat hij had moeten doorstaan om zover met zijn plan te komen en een koude rilling rolde over zijn dwergenrug.

Voorzichtig voelde hij in de zak van zijn schort, met altijd weer dat korte maar o zo beklemmende rotmoment van angst waarin hij vreesde niets meer dan een lege zak te voelen. Als die sleutel weg was, dan... Maar ook deze keer vonden zijn vingers wat hij zocht. De bronzen sleutel! De éérste sleutel. Hoelang had hij daar niet naar gezocht? Langer dan hij zich kon herinneren. En hoeveel had het hem wel niet gekost? Meer dan hij zich wíldte herinneren. Veel meer. Verbitterd veegde hij een traan uit het ene oog dat hij nog over had en trok het lapje over de plek waar zijn andere oog ooit had gezeten.

Maar ondanks alles, dacht hij, was het hém gelukt. Niet zijn vader, niet zijn broers, maar hÍj, Kobold, had de sleutel uiteindelijk weten te bemachtigen. En als hij de eerste sleutel kon vinden, dan kon hij ze alle zeven vinden. En met die zeven sleutels...

Niet te ver vooruitdenken nu... stap voor stap! zei Kobold in gedachten tegen zichzelf.

Zeven reizigers waren er nodig. Zeven reizigers voor zeven sleutels, dat was nu het belangrijkste. Maar als zijn herberg zo akelig leeg bleef als hij momenteel nog was, dan vreesde hij dat hij van voren af aan zou moeten beginnen.

Zou de Koetsier dan toch gefaald hebben? Kobold voelde

zijn hart in zijn slapen bonzen en vloekte binnensmonds. Ze hadden het zó duidelijk doorgesproken. Hij had het jarenlang zó zorgvuldig voorbereid. Had hij dan al die moeite voor niets... Maar wacht!

Hij veerde op en liep naar het raam. Zag hij het goed? Ver weg, in de donkere nacht, leek het warme licht van een lantaarn langzaam door de regen dichterbij te komen. *Eindelijk! De eerste gast!*

‘Je bemoeit je er niet mee, hoor je me?’ siste Kobold nerveus.

‘Wat zou het voor zin hebben?’ zuchtte het hert dramatisch. ‘Alsof er in deze schuur ooit iemand naar me luistert. Écht naar me luistert...’

Kobold gaf het hertenhoofd een blik die zoveel zei als: *Nog één woord en ik leg je boven in een kast.*

‘O, nou, ik zeg al helemaal niks meer...’ zei het hert en het stak zijn snuit in de lucht.

‘Juist,’ mompelde Kobold. ‘Ik hoef je niet te herinneren aan de avond waarop ik de sleutel kreeg? Ik laat niet weer alles door jouw waffel verpesten.’

Maar Kobold hoefde zich geen zorgen meer te maken, want zijn tijd van eenzaam wachten was eindelijk voorbij. Vanuit alle hoeken van het land waren zes gasten op weg naar Herberg De Laatste Haven en ze zouden die avond stuk voor stuk arriveren. En het hertenhoofd zou zich, voor zover het in zijn aard lag, niet al te veel met de gasten bemoeien.

Dat het hert niet die avond, maar veel, véél later Kobolds plan van de Zeven Sleutels alsnog in gevaar zou brengen... dat wist op dat moment nog niemand. Zelfs de oude Spinster niet, die ieder moment over de drempel kon stappen. En zij wist veel, of zoals ze zelf zou zeggen: té veel.

HOOFDSTUK TWEE

DE OUDE SPINSTER

Eerder die dag was er geen regen of wind te bekennen. Het was droog en de late middagzon brandde op de kromme rug van de oude, kleine Spinster. Ze veegde het zweet van haar voorhoofd, staarde naar de horizon en leunde vermoeid tegen de eerste boom van formaat die ze sinds haar vertrek was tegengekomen. Al drie dagen lang klom en klauterde het vrouwtje door de Kale Bergen, en dat ging op haar leeftijd lang niet meer zo snel als vroeger. Daarbij begon het slapen op de zanderige, harde buitengrond en het leven op water en steeds taaier wordende boterhammen ook zijn tol te eisen. Maar nu ze eenmaal het begin van het bos bereikt had, zou ze tegen de avond toch eindelijk bij de herberg moeten arriveren, hoopte ze.

De Spinster kon nog steeds niet geloven dat ze het simpele comfort van haar huisje had verlaten puur en alleen vanwege een droom. Hoe langer ze onderweg was, hoe meer ze begon te twifelen aan de hele onderneming, maar de droom had een lokroep gehad die ze niet had kunnen weerstaan. Hij had aan de ene kant wonderlijk echt gevoeld,

en tegelijk vol gezeten met de meest onverklaarbare en onbegrijpelijke gebeurtenissen. Zo onbegrijpelijk dat ze er meer van had willen, nee, móeten weten. En zelfs het vooruitzicht van de zware reis met haar oude, vermoede Spinster-lichaam had haar niet tegengehouden om uit te vinden of er toch iets van waar kon zijn.

De benen van de Spinster begonnen te trillen, en de ruwe bast van de boom waar ze tegenaan leunde prikte in haar onderarm. Ze moest even gaan zitten, dat was het. Zitten en wat eten. En terwijl ze voorzichtig op de bosgrond neerzakte, kwam de droom weer bovendrijven. Ze kon het zich allemaal nog glashelder herinneren...

Het was nacht geweest in de droom en onder het licht van de volle maan had ze soepel – soepeler dan ze in jaren had gedaan – over het dak van een onbekend gebouw gerend. Het was een heerlijk gevoel geweest. In de diepte sloegen schuimende golven woest tegen de kliffen en boven haar hoofd rolde de donder. Het regende hard en de wind woei fel, maar in de droom had ze geen enkele moeite gehad niet van het gladde dak te glijden. Ze keek om zich heen en haalde diep adem, toen zette ze zich af en sprong.

Een kort moment zweefde ze als vertraagd door de lucht, tot ze zich, alsof het allemaal niets was, precies op tijd vastgreep aan het raamkozijn en zichzelf sierlijk het gebouw in slingerde. In het echte leven was ze zonder meer van de

klif gestort en in de ijsskoude, kolkende diepte verdwenen.

Toen stond ze in een kamer. Een slaapkamer. Ze trok de luiken achter zich dicht en het geluid van buiten klonk nu dof en ver weg. Binnen leek het stil, of nee... als ze goed luisterde hoorde ze stemmen, beneden. Ze concentreerde zich en kon zonder problemen verstaan wat er werd gezegd. Ook haar gehoor was beter in de droom dan in het echte leven.

‘Zeven reizigers!’ zei een donkere mannenstem dramatisch. ‘Zo is het voorspeld!’

‘Maar we zijn met z’n zessen,’ antwoordde een vrouwenstem.

‘Zes hier beneden, correct,’ zei een derde stem. Een zoetere stem. ‘Maar onze laatste gast is zojuist gearriveerd. En wel in de slaapkamer recht boven ons.’

De Spinster in de droom schrok. *Hebben ze het over mij? Wie zijn dit?*

‘En aan haar voetstappen te horen is het geen man, maar een vrouw,’ ging de derde stem verder. ‘Ik hoorde haar vederlicht afzetten tegen de dakpannen, het kraken van het raamkozijn, gevolgd door een niet meer dan verfijnde bonk op de houten vloer. Toch zeker één van jullie moet dat ook gehoord hebben?’

De Spinster in de droom maakte zich los van het gesprek en liep door de kamer. Op het nachtkastje brandde een kaars en in de hoek van de kamer, naast een kapstok, stond een tas. Een bekende tas. Háár tas. Waarom ging ze haar

kamer in over het dak en door het raam, in plaats van gewoon door de deur?

Voorzichtig stapte ze door de openstaande deur en sloop over een smalle, donkere overloop naar de trap. Ze bevond zich in een herberg, dat was duidelijk, want vanaf de overloop kon ze beneden de zitruimte in kijken. Boven de haard hing een slapende hertenkop (niet dood en opgezet, maar snurkend!) en rond de haard zat een groep vreemdelingen over een landkaart gebogen. Het was een bont gezelschap en terwijl ze de trap af sloop om dichterbij te komen, nam ze de groep stilletjes in zich op. Ze zag een klein oud mannetje – een dwerg met een ooglapje – met daarnaast een mooi jong meisje met prachtige donkere krullen, gekleed in een zilveren circuspakje. Daartegenover zat een lange man met snor en sik en een felgekleurde tulband op zijn hoofd, met naast zich – zag ze dat goed? – een keurig rechtop zittende vos met een blinddoek voor zijn ogen. Naast de vos zat een jongen van een jaar of dertien en naast hem, tot slot, een oudere dame met een dekentje over haar schouders. Omdat de vrouw met haar rug naar de trap zat, kon de Spinster haar gezicht niet zien. Maar wat ze wel zag, fonkelend in het licht van de vlammen, was een bronzen sleutel. Dé bronzen sleutel.

Dit was de eerste grote verrassing van de droom geweest. Want deze sleutel had ze in haar echte leven eerder gezien, althans... een tekening ervan. Als klein meisje, ze moest een jaar of zeven geweest zijn, was ze bij haar vader geroepen

en had hij haar over de sleutel verteld. Eén keer had hij erover gesproken, daarna nooit meer, maar die ene keer was voor altijd in haar geheugen gegrift. Want zo in paniek had ze haar vader nooit eerder gezien.

En nu zag ze de sleutel hier, in deze droom, in de handen van die oude vrouw. Ze wist het zeker.

De vos was aan het woord. Hij had het over haar.

‘En als mijn oren zich niet vergissen, en dat doen ze tegenwoordig nog zelden mag ik wel zeggen, komt onze gast op dit moment zo stil als ze kan de trap af.’

Een voor een draaiden ze zich om. De dwerg, het mysterieuze meisje en de man met de tulband keken haar verbaasd en verwachtingsvol aan. De blik van de jongen was anders, hoopvol misschien, en de vos luisterde aandachtig.

Maar dit was het meest verwarrende aan de droom geweest. Want toen de oude vrouw naast de vos zich omdraaide, zag de Spinster haar gezicht pas goed en beseftte ze dat ze deze vrouw kende. Háár rimpels, háár ogen, háár mond. De Spinster stond oog in oog met zichzelf, met in haar eigen handen de bronzen sleutel waar haar vader haar zo voor gewaarschuwd had. Langzaam werd het ook de Spinster met de sleutel duidelijk wie daar de trap af kwam en verbazing kroop in haar oude ogen. ‘Ah,’ zei ze. ‘Dus jij was het!’

In de stilte van haar kamer had de Spinster zichzelf gewekt met haar eigen stem. ‘Maar ik ben de Koetsier,’ had ze

hardop gezegd in haar slaap, en het geluid had haar doen schrikken. *Maar ik ben de Koetsier*. Wat betekende dat? En waarom had ze dat gezegd?

Verdwaasd had ze in haar bed gezeten en door het opengewaaide raam geluisterd naar de krekels buiten haar huisje. Ze dacht aan de droom, de sleutel en aan haar vader. Woedend was hij geweest, die ene keer. Door zijn boze tranen heen had hij zijn dochttertje voor de sleutel gewaarschuwd en haar laten beloven dat ze er nooit naar op zoek zou gaan. Het was een belofte die ze tot ver na zijn dood had gehouden, maar die ze na de nacht van de droom zou verbreken.

Bijna een leven lang was de Spinster het ding vergeten geweest. Maar nu, door de droom, was de bronzen sleutel terug in haar gedachten en kon ze niet anders dan op zoek gaan naar antwoorden.

De gebeurtenissen in de herberg moesten nog gaan gebeuren, daar was de Spinster van overtuigd. En ook al had ze geen idee wie de figuren om haar heen waren geweest, er was een kans dat iemand van hen antwoord kon geven op de vraag die ze als zevenjarig meisje had gehad: waarom mocht ze niet op zoek gaan naar die sleutel en waar was haar vader zo ongelooflijk bang voor geweest?

In het dorpscafé konden ze haar vast helpen met het vinden van een herberg op een klif met een levend hertenhoofd aan de muur, zoveel konden er daar niet van zijn. In de droom was het volle maan geweest, dus dat gaf

haar precies drie dagen om haar doel te bereiken.

Inmiddels was de zon op de derde dag aan het zakken en begon de Spinster zich langzaamaan toch wel zorgen te maken. Erg ver weg kon De Laatste Haven niet meer zijn, maar het bos werd met de minuut donkerder, haar lijf moeier en haar ogen werkten al jaren niet meer mee. Nog even en ze zou deze avond niets meer kunnen zien.

Een vogeltje zat midden op het bospad en keek met zijn kopje schuin omhoog naar de oude Spinster. Hij tjilpte.

‘Wat is er mannetje?’ vroeg de oude vrouw. ‘Wat wil je zeggen?’

‘Tjilp, tjilp.’

‘Ja, ja, ik weet het,’ zei de Spinster. ‘Ik hou me niet aan mijn belofte. Ik zou me moeten schamen.’

‘Tjilp,’ zei de vogel en hij hipte dichterbij.

‘Ach, waar bemoei je je mee?’ vroeg de Spinster gespeeld boos. Ze grabbelde in haar tas en haalde haar laatste stuk brood tevoorschijn. Ze brak een hoekje af en gooide het op het pad. ‘Hier, eet maar op.’

De vogel hupste vrolijk dichterbij totdat hij – plof! – ineens verdween. *Nu draai ik echt door*, dacht de Spinster en ze liep op de plek af waar het stukje brood lag. Maar nauwelijks had ze een stap gezet, of ze hoorde een droge krak en voelde de grond onder haar voeten wegzakken. Met een luid geritsel en geraas zakte ze door de bladeren en

landde met een harde klap op de bodem van een metersdiepe kuil.

Haar hoofd werd licht en alles begon te draaien. Ze voelde de schrammen op haar armen en een stekende pijn in haar lijf en dacht: *Ik had beter moeten luisteren. Ik had nooit van huis moeten gaan.*

‘Tjilp,’ zei het vogeltje naast de oude Spinster en het fladderde omhoog. Boven in de lucht kroop de volle maan achter de wolken vandaan, vrij en zorgeloos in de donkerblauwe hemel. Maar de Spinster zat gevangen en was alleen, en verloor langzaam haar bewustzijn in de kuil, diep in de grond.

HOOFDSTUK DRIE

DE BLINDE VOS

Hier ergens moet het gebeurd zijn, dacht hij. *Voorzichtig nu!*

‘Is daar iemand?’ fluisterde de vos zachtjes. Het geluid dat zijn aandacht had getrokken had als een harde smak geklonken en als hij van enig nut wilde zijn moest hij er niet meteen achteraan vallen. In kuilen vallen was voor gewone vossen al geen pretje, laat staan voor een blinde.

‘Als u kunt spreken, zeg dan waar u bent! Ik kan wellicht helpen!’ zei de vos nu iets luider, maar er kwam geen antwoord.

Hij stak zijn snuit in de lucht en snoof de avondlucht op. Om zich heen rook hij het zoete dennenwoud. Wat verder, voorbij het bos, de lucht van zee en wier, en hoog in de lucht een regenbui die ieder moment hier kon zijn. Maar het waren niet alleen de bladeren, het druipend hars en de geurende dennenappels die de zoetheid van het bos verklaarden. Er was nog iets... Het was... rijker... Leer? Leer. Maar dat niet alleen. Nog iets anders, nog iets... Honing. Dat was het! Honing, laag bij de grond. Ónder de

grond. Bijen wellicht? Nee. Geen gezoem, alleen een vogeltje dat langs de rand van de kuil hipte en af en toe met zijn snavel tikte om insecten te lokken, en het zachte – ja, daar was het! – het zachte ademen van een mens! Onder in de diepe kuil lag een mens – een vrouw, gokte de vos – met naast zich vermoedelijk een leren tas, met daarin ten minste nog één met honing besmeerd stuk brood.

De vos knikte tevreden. Wat moest hij nu? Hij had een belangrijke afspraak en nog maar weinig tijd.

Pootje voor pootje schuifelde de vos dichterbij de kuil en dacht terug aan de laatste keer dat hij een mens in nood geholpen had. Een oude man had op zijn kop gehangen in een stropersval. En als de vos – toen nog een hele normale, niet-pratende en op-vier-poten-lopende vos – niet voorbij was komen trippelen om het touw door te knagen, had de man de volgende ochtend niet gehaald. De vos was dankbaar door de bevrijde man over zijn hoofd geaaid en had een paar mysterieuze woorden ingefluisterd gekregen. De ochtend erna was de oude man verdwenen, en de vos als herboren wakker geworden. Vanaf toen was alles anders geweest.

Van een beest wiens voornaamste gedachten gingen over kippen, konijnen en andere dieren om zijn honger mee te stillen, was hij veranderd in de welbespraakte, chic geklede figuur die hij nu was. De neiging om rechtop te lopen en in lange volzinnen te praten was één ding geweest, maar dat zijn hoofd zo anders was gaan denken, dat was de grootste verandering.